کفاره ی نذر همان کفاره ی سوگند است.

از عقبة بن عامر رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «كَفَّارَةُ النَّذْرِ كفارةُ اليَمِين»: «کفاره ی نذر همان کفاره ی سوگند است».
[صحیح است] [به روایت مسلم]

در این حدیث وارد شده که کفاره ی نذرها همان کفاره ی سوگند می باشد که عبارت است از: غذا دادن به ده مسکین یا پوشاندن آنها با لباس یا آزاد کردن برده ای از بردگی؛ و اگر هیچیک از این موارد را نتواند انجام دهد، باید سه روز روزه بگیرد. و این در صورتی است که بنده به سوگند خود عمل نکرده و وفا نکند. نذرهای مورد نظر در حدیث انواعی دارد: 1- نذر مطلق باشد؛ مثلا کسی بگوید: برای الله نذر می کنم؛ و اسمی از چیزی نبرد؛ یا اینکه بگوید: اگر فلان کار انجام شود، برای الله نذر می کنم. اگر کسی به این نذر وفا نکند، بر او واجب است کفاره ی سوگند را به جا آورد. 2- کسی نذر کند یک معصیت و نافرمانی مرتکب شود یا واجبی را ترک کند، در این صورت باید به نذر خود وفا نکند؛ و دلیل آن حدیث عایشه رضی الله عنها می باشد که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «لَا نَذْرَ فِي مَعْصِيَةٍ وَكَفَّارَتُهُ كَفَّارَةُ يَمِينٍ»: «نذر در معصیت و نافرمانی وفا نمی شود و کفاره ی آن کفاره سوگند است». اصحاب سنن و امام احمد آن را روایت کرده اند و البانی آن را صحیح دانسته است. 3- کسی نذری کند که توان آن را نداشته باشد و وفا نمودن به آن با مشقت زیادی همراه باشد. چه در قالب عبادتی بدنی و مستمر باشد یا در قالب انفاق مالش چنانکه درمانده گردد؛ در این صورت باید کفاره ی سوگند را به جا آورد. بیهقی از عایشه رضی الله عنها روایت می کند: ایشان به مردی که نذر کرده بود مالش را به فقرا صدقه دهد، فرمود: «باید کفاره ی سوگند به جا آوری». 4- نذر نیکو؛ مانند نذر نماز و روزه و حج و عمره به قصد تقرب جستن به الله متعال؛ این نذر باید وفا شود چه به صورت مطلق باشد یا وابسته به حصول نعمتی یا از بین رفتن نقمتی؛ مثلا کسی بگوید: اگر الله بیمارم را شفا دهد یا مالم را محفوظ دارد و مواردی از این قبیل، چنین و چنان می کنم، باید به آن وفا کند؛ یا اگر به قصد تقرب سوگند یاد کند، مثلا بگوید: اگر مالم سالم بماند، به الله سوگند فلان مقدار صدقه می دهم؛ در این صورت با وقوع شرطش باید به آن وفا کند.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/64675